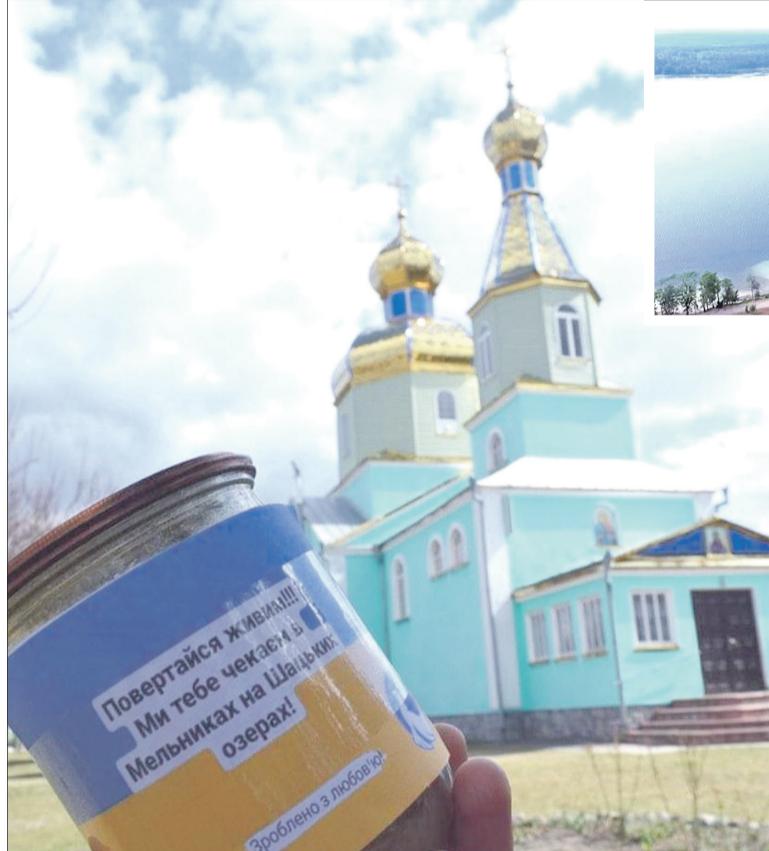

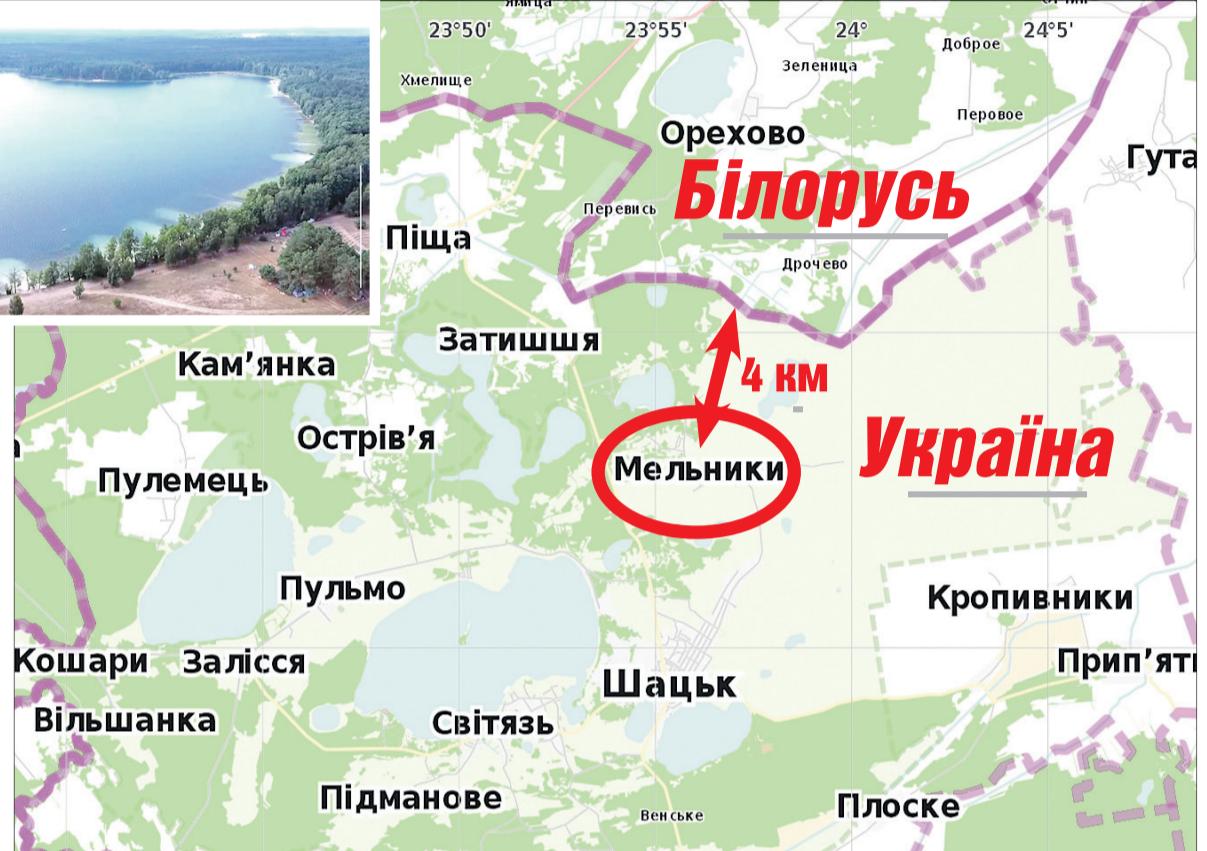
■ Неспокійні серця

Фото з фейсбук-сторінки Руслани СИДОРУК.

Тепер символом Мельників є не лише місцева церква, а й виготовлені руками жінок консерви для бійців із промовистим логотипом.

Фото із сайту volynnews.com.

Завдяки озерній красі це прикордонне село є привабливим для туристів.

Як живуть Мельники, звідки до білорусі навпростець усього 4 кілометри

Коли почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну й щодня була мова про можливу загрозу з боку сусідів, у мешканців цього села на Шацчині мимоволі з'являвся панічний настрій. Порятувало те, як зараз пригадують, що взялися перш маскувальні сітки плести, потім вареники ліпити і тушонки закручувати для хлопців-захисників

Закінчення на с. 12

■ Герой нашого часу

Може, саме ця молитва, написана на бронежилеті, разом із прaporom України, з яким не розлучається Олексій, рятували його, коли шансів, здавалося, не було.

«Я не боюся мертвих, я боюся живих»

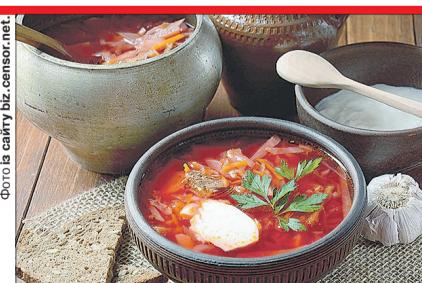
Це зізнання лучанина Олексія Кушнера (на фото), який із перших днів повномасштабного вторгнення росії в Україну служить медбратором у 14-й окремій механізованій бригаді імені князя Романа Великого

Читайте розповідь про нього на с. 6

■ Пряма мова

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про військові втрати України:

Де ми втрачаємо одну людину, росія втрачає п'ять людей. Де ми втрачаємо один танк, вони втрачають п'ять. Ось так ми боремося. Але треба бути справедливими й сказати, що нам дійсно складно. Бо на один наш танк у них є 10 своїх танків, на одного нашого бійця — їхніх 10 військових. І якими б міцними ми не були, але їх у десять разів більше. Нам складно, але ми тримаємося.

1 липня най-популярнішу українську традиційну страву — борщ — внесли до Списку нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО, що

потребує негайної охорони. Комітет визнав універсальну цінність українського борщу і його значення для світу. Тепер культура приготування нашої національної страви перебуває під охороною ЮНЕСКО.

■ Редакційний щоденник

Коли годинник показує одразу «німецький» і «український» час

Фото Оксани КОВАЛЕНКО.

Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього часу редактор відділу освіти й культури газети «Волинь» Оксана КОВАЛЕНКО

...ЯК ВАЖКО БУТИ ДАЛЕКО ВІД ДОМОВИ, ЯКЩО НА БАТЬКІВЩИНІ ВІЙНА

Так склалося, що маю друзів у Німеччині, тож скористалася їхнім запрошенням привезти дітей, щоб пожили у країні «без сирен і тривог». Поїхали не одразу — зібралися після третього обстрілу рашистами Луцька з наміром перебути ще 9 травня й повернутися. Власне, так і зробили, зачерпнувши за місяць з лишком «німецького життя» чужоземних вражень... Нас зустріли друзі з Донеччини, які виїхали у Баварію ще 2015-го (зберігаю тогочасне інтерв'ю з їхньою мамою, яка з жахом розповідала про окупацію їхнього міста). Там Олена Дугіна з початком війни організувала волонтерський центр, у якому збирають гуманітарні вантажі для українців, дають прихисток у німецьких містах та селах вимушеним переселенцям, матеріально й морально допомагаючи їм освоїтися.

Мій мобільний телефон на новій землі одночасно показував український час (приміром, 6-та ранку) і німецький — 5-ту. Таким же роздвоєним було й життя: читала наші новини з питанням-страхом, що за ніч витворили оскажені рашисти, стежила в телеграм-каналі за тривогами для волинян... і гуляла з маленьким сином на «кіндергадені» (дитячому майданчику), казала «данке-шуун» (красно дякую) німцям-друзям й шукала спільні риси Вассертурндінга зі своїм Луцьком. Інле невеличке охайнє містечко з неширокими вуличками, крамницями, парками і квітучими клумбами дивиться ввечірні випуски новин Суспільного в Німеччині,

У далекій Баварії куштували їхню традиційну страву та навчала маленьку німкеню ліпти наші вареники.

бами дуже подібне до нашого. Правда, воно вигравало, зокрема, в тому, що не мало розбитих доріг на околицях, зате був і великий «мінус», бо мами й тати дозволяли собі курити на дит-майданчиках.

Міз дочкио й сином мешкали в частині будинку, яку нам виділила сімейна пара Бастіан та Анна, що виховує одно- та трирічних хлопчика й дівчинку. (Спілкувалися з дорослими англійською, але взялися онлайн ознайомлюватися і з німецькою мовою.) Ми з дітьми постійно відвідували їхню дружню і при тому ненав'язливу підтримку. Нас часто вітали традиційними стравами, запрошували разом смажити сосиски і гуляти в парку. Бастіан запропонував дивитися вечірні випуски новин Суспільного в Німеччині,

яке саме в той час організувало субтитри українською і справді чесно показувало, які звірства коять рашисти в Україні, як діє наша влада і як реагують світові лідери...

Хочеш працювати, мати права чи пільги — розмовляй німецькою.

У взаєминах із «нашою» німецькою сім'єю та їхніми батьками було дуже багато моментів, коли в мене перехоплювало подих від їхньої великудущності й хотілося заплакати. Та десь на другому плані завжди витала думка, що так і чинять нормальні люди, що наші волиняни зараз

теж діляться, чим можуть, з постраждалими зі сплюндованих регіонів.

...Перед тим, як сісти у потяг до України, не втрималася й залишила новому німецькому другу Бастіану разом із запрошенням у гості після Перемоги своє запитання-міркування: «Чи не думає він, що нинішні лідери великих країн з їхнім доступом до супутникових знімків, даних розвідок відповідальні за кризвавість рашистів? Чи не думав він, що попереджати українців про війну, яка зрештою стала не тільки нашою бідою, було замало?».

...ЯК У БАВАРСЬКОМУ КРАЇ «ЗАОХОЧУЮТЬ» ВЧИТИ МОВУ

У той «квітневий німецький» час я читала у волинських фейсбук-групах, що вимушених переселенців необхідно змушувати переходити на українську мову, а за деякий час познайомилася з Наталкою із Чернігова. Перша людина в німецькому містечку, з якою я могла обговорити новини з України по-справжньому, розмовляла російською. Вродлива працьовита українська жінка, що після місяця життя в підвальні якось змогла вивезти з-під обстрілів 7-річного сина й маму, яка перенесла інсульт. Її двоє старших хлопців — воїни Збройних сил України. Вони теж російськомовні, бо в Чернігові «було таке середовище». Я слухала, як моя нова подруга звично приправляє російську українськими словечками, й думала, що «зелену дорогу» для рідної мови треба прокладати наполегливо, але розважливо, сильними державними руками й мудрою підтримкою суспільства. От «моя» Наталя спочатку випровадила на війну середнього сина, а потім і старшого. Один — кадровий військовий, другий — доброволець. У Наталі є «мовчазні» дні. У цей час вона наче розділена: усміхачеться, розповідає, але щось у ній уже стиснуто у вузлик чекання... «Ти знаєш, — якось сказала вона, — а мой средненький уже третій день мовчить. А я все равно пішу йому у том телеграме: «Добре утро, родненький синочек». А после оце смотрю, чи прочи-

тав, чи «був» в том інтернете. Не було. Дак я все одно пішу йому опять з утра теж саме». Від її надмірно спокійного тону проїмalo морозом і вкотре фізично хотілося пороздирати на шмаття виродків, рішення яких змушує кам'яніти наших жінок.

Наташа хоче «зачепитися» в Німеччині, як і інші українки з дітьми, у чиїх містах рашисти розбомбили будинки, понищили газо- та електромережі, позалишили заміновані цвинтарі й інші мерзенні сліди. Вона живе за німецьким відліком часу, але сумує за свою квартирою в Чернігові й смаком українських оселедців. Коли ти багато чого досяг, будувати спочатку своє життя серед чужих важко навіть попри вагому соціальну підтримку, яка в Німеччині справді на гідному рівні. З червня соціальна допомога для дорослого вимушеною шукача притулку підняли з 350 до 500 євро на місяць — до рівня безробітного німця. Окремо виплачують гроші на дитину, зокрема й на утримання в школі. У пакеті підтримки — оплачений державою курс німецької мови. Хочеш працювати, мати права чи пільги — розмовляй німецькою. (Зустріла там якось медсестру з Луцька, якій ніяк не даетяється іспит зі знання мови, а від цього залежить її кар'єрний ріст, то вона найняла ще й репетитора). Принаїдно знайомі німці з лагідно усмішкою запитують, чи вчите нашу мову? Це питання ставлять люди різного віку й роблять це однаково членно. (При тому анкети на оформлення допомоги, які розсилає їхній центр зайнятості, були продубльовані чомусь російською). Менше з тим, обговорюючи «німецьке» життя, ми з Наталею були одностайні: найприємніше нікому не залишати до рота — утримувати себе самому, ні від кого не залежати й «не брати, а давати»... Ми обіймалися на прощання, і я думала, що її «вимушенні» плани на життя в чужій країні — це теж денаціоналізація від рашистів... Настанок скажу: тепер рада, що містечко у далекій німецькій Баварії з дуже люб'язними людьми, гарним рівнем життя, є моїм спогадом, а не реальністю. Важко розкласти на складові своє неймовірне бажання чимшивше вернутися додому — туди, де життя набагато складніше, затмарене страшною війною, все одно наче знімається з паузи і ліне далі; туди, де годинник на мобільному показує один-однісінський час — рідний український. ■

РЕКЛАМА

Пані Іванна
Учасниця «Битви екстрасенсів» 3-го сезону
Людина, яка врятувала тисячі доль, зберегла сотні сімей від розлучення!

Завдяки сильному дару допоможе позбутися алкогольму, наркоманії, дитячого переляку, нав'язливої пристрасті, жіночих та чоловічих проблем, депресії, заїкання, а також вінця беззлобності, заздрощів, родового негативу, самотності, безпліддя. Й відкриті найсильніші знання, допоможе захистити ваш бізнес, налаштувати особисте життя, налагодити гармонію в шлюбі, захистити дітей від впливу вулиці та поганих компаній. Допоможе знайти вихід від складних та безвідідніх ситуацій.

Леонід ОЛІЙНИК

За словами посадовця, через нашу область за період дії пільгових умов імпорту товарів на територію держави ввезено 56 634 авто: 53 903 легковиків, 1806 вантажівок, 134 автобуси, 232 мотоцикли та 559 причепів.

Микола Татарчук зазначив, що серед найдорожчих машин, які ввезли на Волинь за час дії «нульового» мита, —

Тел. 097 5904 441

■ О часі! О звичай!

Хтось на фронті воює, а хтось собі машинку за 250 тисяч «зелених» купує...

Поки європейці збиралі для України сотні тисяч тонн гуманітарної допомоги, деякі наші земляки ввозили з-за кордону без сплати мита авто за сотні тисяч доларів. Про це під час брифінгу розповів в. о. начальника Волинської митниці Микола Татарчук

Mercedes-Benz 2022 року випуску вартістю майже 248 тисяч доларів.

Також керівник розповів, що з початку війни через нашу область в Україну ввезли понад 139 тисяч тонн гуманітарних вантажів. Крім того, Волинська митниця передала ЗСУ конфіскованих речей на 25 мільйонів гривень. Як зазначив Микола Татарчук, найбільше військових цікавили позашляховики та буси. Що-

правда, запас цих автомобілів вичерпався у перші дні війни. Митники обіцяють, що і надалі при першій же нагоді передаватимуть транспортні засоби на фронт. Також пан Татарчук зазначив, що кожен українець може через митницю презентувати нашим військовим придану в ЄС автівку без сплати мита. Тим паче, що на час брифінгу в черзі на перетині кордону на Волині чекали водії 200 таких машин.

Foto із сайту Ris.ua.

Про такі «іграшки» більшість українців навіть ніколи не мріяла...

«Якщо авто стоять у Польщі і їх розмитнення не є рентабельним, люди можуть повернути їх продавцям. Якож власникам під силу заплатити митні платежі, то можна ввезти автомобілі у режимі імпорту та користуватися... Також є варіант відмовитися від авто на користь держави, адже багато військових частин потребують транспорту», — розповів Микола Татарчук. ■

■ Герої з сусідньої вулиці

Лучанка доставила з передової понад 80 тіл загиблих військових

Тетяна Потоцька-Євчук – власниця туристичної агенції. До повномасштабної війни організовувала паломницькі поїздки за кордон. Нині ж двічі на тиждень одягає військовий однострій і рушає на передову, щоб привезти додому тіла полеглих у боях

В інтерв'ю Суспільному волонтерка розповіла, що за понад 100 днів доставила рідним більше 80 тіл захисників. Уперше вишила на передову, щоб привезти батька подруги, який загинув у бою. Тоді ж, каже, зрозуміла, що мусить взяти цю місію на себе: «Мені одразу було ясно, що це не останній раз...»

Олена ПАРАЙ, suspilne.media

— Як ви отримуєте інформацію про те, що ваша допомога потрібна саме зараз у конкретному місці?

— Найбільше від родичів. Телефон не просто гарячий, він розривається від їхніх повідомлень. Зараз дуже добре співпрацюємо з нашими військовокоматами, таким чином усе поступово налагоджується.

— А які маршрути були найскладнішими?

— Жодного разу не було легкого. Бомі ніколи не їздили просто, якщо можна так сказати, до звичайного морга.

Я завжди складаю маршрут так, щоб він був із користю в обидві сторони. Бо туди я, як правило, везу все, що просять військові. А назад не йду в якесь конкретне місце, я їхджу по різних містах і там забираю загиблих.

— Підкажіть, як знаходите потрібні слова рідним, яким привозите тіло?

— В очі точно не дивлюся, не можу. Можливо, якоюсь мірою відчуваю себе також винуватою. Не знаю чому... Але є таке відчуття. Передостанній похорон... троє маленьких дітей на ручках, домовину відкрити не можна. Що сказати тій жінці, що сказати тій матері?! Що я їй скажу — «Тримайтеся»? За що триматися? За повітря? Що я можу? «Співчуваю»? Яке співчуваю, яке може бути співчуття, якщо вони положили найріднішого? Я не знаю, які говорити слова. Зазвичай мовччу. Мабуть, у мовчанні більше того співчуття, ніж у якихось словах. Я просто виконую свою місію.

Потім я не плачу, а вию. Але цього вже ніхто не бачить...

— Чи був момент, коли хотілося припинити поїзди?

— Я молюся. Тихенько, щоб ніхто не бачив, щоб ніхто не чув у тому місці, де мене ніхто не знає. Жодного разу не було такого, щоб я хотіла зупинитися. Часом не витримує голова і не витримують ноги. Який може бути відпочинок, який може бути сон? Коли збоку щось бахкає, ззаду щось горить, коли ти їдеш і там настільки страшно... Коли їдеш і немає ніде нікого, коли немає назустріч машини, коли тебе ніхто не обганяє. І ти розумієш, що боїшся

Тетяна Потоцька-Євчук: «Жодного разу не було такого, щоб я хотіла зупинитися. Часом не витримує голова і не витримують ноги. Який може бути відпочинок, який може бути сон?»

отих кущів, бо невідомо, що може бути за ними...

— Чи є ресурси для чергових поїздок, чи є потреба в грошах на пальне, дорогу, обслуговування авто?

— Я займалася паломницькими поїздками. Зараз отримала цікаву есемеску, одна людина мені написала: «Наша Таня відкрила новий бізнес». А хто хоче попробувати того «бізнесу», запрошу! Я з великим задоволенням дам ще один бронежилет, візьму з собою в дорогу, хай попробують такого «бізнесу».

А що я їй скажу —
«Тримайтесь»? За що
триматися? За повітря?
Я не знаю, які говорити
слова. Зазвичай мовчу.
Мабуть, у мовчанні більше
того співчуття, ніж у якихось
словах.

Спочатку було надзвичайно складно, тим більше почалися труднощі з пальним, ми стукали в усі кабінети, допомагали хто чим може. Спочатку ніхто не звертав на цю проблему уваги, аж поки не почали возити тіла у великий кількості. Якщо їде одна машина, то це одна заправка, якщо дві, то на поїздку потрібно пів тонни дизелю. Коли я забираю 12 або 15 тіл, я не можу їхати однією машиною. Кошти збирають капелани Волині, зокрема отець Михайло Бучак. Хто знає мене, то дають кошти мені,

зазвичай вони йдуть на потреби військових. От сьогодні вони попросили м'ясорубку і пательню. Цікавий запит, я розумію. Але якщо вони її попросили, то вона їм точно потрібна.

— Що за три місяці, відколи взялися за цю місію, вам запам'яталося найбільше?

— Була така ситуація, я забрала тіло, і з ним мені віддали документи. І в ньому був лише дитячий малюнок, підписаний «Татові».

Я зробила фото малюнка, виставила в інтернет і написала: «Люди, подумайте, що ви збираєте? Ви думаете про нові речі, машини, вілли, яхти. Людина мала при собі один єдиний дитячий малюнок...». Ці люди мене знайшли декілька днів тому, вони мені подякували, що я привезла їхнього тата і сказали, що після нього лишилося тільки фото, яке я зробила. І таких історій тьма...

— Як відновлюєтесь після поїздки, де черпаєте сили? Хто на вас чекає вдома?

— Вдома мене чекає мама і собака. Мама страшно плаче. Благословляє на дорогу і плаче. Спочатку не було так легко їхати, мої мамі 76 років, мій брат теж на війні, наша вся родина, який не байдуже, всі там...

— Більшість українців у цей час перестала планувати своє життя. Яким ви бачите майбутнє?

— Планувати треба і жити треба обов'язково, але не можна забувати, що необхідно ділитися. Можна з'єсти хліб без чорної ікри, а купити дві буханки і віддати туди. Треба планувати, тому що, аби працювати далі, мусимо жити і мусимо щось робити. ■

ПОГЛЯД

Леся ВЛАШЕНКО,
редактор відділу
реклами газети «Волинь»

«Єслі б не ваша мова, то вайни не било б...»

Мільйони наших співвітчизників, яким через війну довелося війчати за кордон, викликають двоякі враження. Якщо до одних іноземці відчувають співчуття, симпатію і бажання допомогти, то за поведінку інших хочеться від сорому провалитися крізь землю

Згадуючи свою дорогу до Данії, де я раз перебуваю, зазначу, що на кордоні найперше впадає у вічі відмінність між заробітчанами і біженцями. Серед гнаних війною людей із гарячих точок мало в кого є більше однієї сумки з потрібними речами. Це зрозуміло: під обстрілами багато з собою не візьмеш. Головне, кажуть матері, вивезти в безпечне місце дітей.

Другий момент: біженці майже стовідсотково російськомовні. Українською розмовляють одиниці з тих, із ким доводилося спілкуватися в Польщі і Данії. Повірте, це справляє гнітюче враження: начебто це не українці, а росіяни приїхали зі своєї московської й просять прихистку від війни.

Дізнавшись, що я журналістка, жінки-біженки розповіли про випадок на митниці: хтось із польських волонтерів порадив чоловікові років тридцяти забути назавжди мову ворога і лише після цих слів люб'язно запропонував перекусити в одній із палаців для біженців.

Правильно ж сказав, дівчата! Інакше не спекаємося «асвабадітелей» навіть зі всією зброєю світу! — випалила я те, що думала. І доброзичливі до цього моменту жіноче товариство вміть стало агресивним та неприступним. А потому ще й різнуло: «А какая разница?», «Єслі б не ваша мова, то вайни не било б».

Про ту огидну «разницу» мені в Данії доводиться чути по кілька разів на день. У голові не вкладається: чому російськомовні українці готові вчити данську в Данії, німецьку — в Німеччині, англійську — в Британії... Свою ж мову зневажають, нехтують нею? А ще доки одні наші співвітчизниці працюють на найважчих роботах, аби «не сидіти на шиї в чужої державі», організовують акції на підтримку України, волонтерять, чимала компанія в одному з данських міст на очах у сусідів вихиляється в п'яніх танцях під російську попсу «Дим сігарет с ментолом» і «Мілій мой бухгалтер»...

Або ще такий штрих до теми. Разом із багатьма потрібними в побуті речами добросердні данці діляться з біженцями книгами. Приносять їх переважно для дітей, які з часом підуть у тутешні садочки і школи. Тому розмальовки з буквами, абетки виглядають дуже доречними подарунками. І от, на свій подив, одну таку книгу я нещодавно побачила на землі за парканом будинку, в який поселили українську сім'ю. До барвистої палітурки прилипли грудки землі, розмоченої дощем, надірвані сторінки гортали вітер. Книга лежала так кілька днів... Як кажуть, без коментарів. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Сергій ЗАСАДКО — військовослужбовець із міста Володимира;
 Андрій ДАВИДЮК — боєць із села Почапи на Любомльщині;
 Олексій ПІДДУБНИЙ — родом із села Знамирівка, проживав деякий час у Підгайцях Луцького району;

Владислав ХОМИК — боєць із села Тристень на Рожищенщині;
 Мирослав ПОЛІЩУК — боєць із села Лапні Ковельського району;
 Борис МАРЧИК — боєць із села Великий Курінь на Любешівщині;
 Володимир КОЛЯНО — боєць родом із села Радовичі на Іваничівщині, жив на Прикарпатті;
 Володимир ПУКАЛЮК — боєць із міста Володимира;
 Дмитро ДЯЧЕНКО — боєць із Ковеля;
 Матвій ОВЕРЧУК — боєць із села Мирославка на Рожищенщині;
 Максим ЄРЕМІЯ — боєць із Луцька;
 Валентин ГРОНА — боєць із села Хотячів Володимир-Волинського району;
 Валерій ШВИРИД — боєць із села Залізниця на Любешівщині;
 Микола СОЛОДОВ — боєць із села Оленівка на Рожищенщині;
 Олег СИЧЕВСЬКИЙ — боєць із міста Володимира;

Олександр ПРОНЦЕВІЧ — боєць із села Тоболи Камінь-Каширського району;

Михайло ПРИХОДАЙ — боєць із селища Олика на Ківерцівщині;

Юрій ГРОМИК — боєць із села Чемерин на Ківерцівщині;

В'ячеслав МАКСИМЧУК — боєць із села Датинь на Ратнівщині;

Леонід ЛІННИК — боєць із селища Цумань на Ківерцівщині;

Віктор БІЛОВ — боєць із села Галузя на Маневиччині;

Олег СНІТЮК — боєць із села Холоневичі на Ківерцівщині;

Анатолій МАРТИНЮК — боєць із села Духче на Рожищенщині;

Сергій ЛЯШУК — боєць із села Піски на Городівщині;

Юрій ЛЕСІК — боєць із селища Люблинець Ковельського району;

Віктор САВЧУК — боєць із селища Ратне Ковельського району;

Микола ДУБИНА — боєць із селища Цумань на Ківерцівщині;

Дмитро ВОЛОШЕНЮК — боєць родом із Херсонщини, але

оскільки рідна земля загиблого під окупациєю, то похоронили його в селі Нуино Камінь-Каширського району, де є родичі.

Погляд

Олександр ТУРЧИНОВ,
воїн ЗСУ, керівник
Центрального штабу
партії «Європейська
Солідарність»,
секретар РНБО
у 2014–
2019 роках

**«Богдана», від якої
утікають москалі,
мала бути в нас уже
не одна...**

Головнокомандувач ЗСУ
генерал Валерій Залужний
подякував розробникам
САУ «Богдана», яка
ефективно знищила ворога
на українському острові
Зміїний

Самохідна артилерійська установка «Богдана» 155 «натівського» калібра на 100% українського виробництва була готова виконувати бойові завдання вже у 2017–2018 році, але влітку 2019-го проект був зупинений, фінансування анульоване, а випробування заблоковані.

У результаті російське вторгнення в лютому 2022 року ми зустріли лише з одним зразком «Богдана», яка здатна «натівськими» снарядами ефективно знищувати ворога на відстані понад 40 кілометрів і за своїми характеристиками не поступається іноземним зразкам.

Ця страшна війна повинна навчити нас насамперед робити висновки з бездарно втраченого часу та ресурсів і зрозуміти очевидні безальтернативні пріоритети: тільки потужна зброя в руках наших мужніх воїнів здатна захистити та звільнити країну. Ефективна ж українська зброя — це запорука нашої незалежності та суверенітету!

Навіть в умовах війни є можливості відновлення виробництва українських артилерійських та ракетних систем. Маю велике сподівання, що це буде реалізовано. ■

■ Політика

«Після побачених на власні очі злочинів у Бучі я не міг спати два тижні»

В інтерв'ю одній із провідних німецьких газет — «Більд» — п'ятий Президент України, лідер «Європейської Солідарності» Петро Порошенко пояснив європейцям, що путін нічим не відрізняється від терориста бен Ладена — кожен із них, не задумуючись, підриває торговельні центри разом з людьми

Фотоколаж із сайту obozrevatel.com.

Ольга СОКОЛОВА

Німецький журналіст розмовляє з українським політіком якраз після терористичного удару рашістів по торговельному центру в Кременчуці.

«Те, що сталося в цьому місті, трапляється дуже часто на території України, — констатував Порошенко. — Тому що путін воює не проти наших Збройних сил, наших солдатів. Він воює проти наших дітей, наших жінок, яких вбивають, наших літніх співгromadjan. Чи є тут різниця, наприклад, з Усамою бен Ладеном, якщо він підрівав торговий центр — і вбив мирних жителів? Орки обстріляли цей торговий центр високоточними крилатими ракетами».

«Українці не мають ілюзій щодо того, що буде, якщо прийдуть росіяни. Досить

Петро Порошенко закликає світову спільноту створити «Список Бучі» за прикладом «Списку Магнітського» — для того, щоб покарати російських катів.

Побачивши це, я не міг спати два тижні. Це трагедія. Це не схоже на голлівудський фільм жахів, це зовсім інша

ти, а ми просто хочемо жити. Кремль хоче, щоб ми здалися, але Україна ніколи не здається. Він хоче стерти Україну з карти світу — а ми хочемо повернути нашу тисячолітню історію в європейську сім'ю», — наголошує Порошенко.

П'ятий Президент подякував німецькому уряду за рішення надати Україні гаубиці Panzerhaubitze 2000, однак зауважив, що іх треба значно більше: «Що потрібно, аби «змінити гру»? Уявіть собі: 500 танків — у тому числі німецький «Леопард». 700–800 артилерійських систем, включаючи самохідні гаубиці. 100 бойових літаків, 400 зенітно-ракетних комплексів — і майбутнє світу виглядало б зовсім інакше. ■

до всіх людей у Європі. Більше зброї для України скорочує шлях до миру. Це єдиний спосіб зупинити путіна разом», — зазначає Порошенко.

ДО РЕЧІ

Підтримка Збройних сил України — наразі пріоритет благодійної діяльності Петра Порошенка. Як відомо, Фонд Порошенка традиційно подвоює суму, зібрану волонтерами ГО «Справа громад» та «Res_Publika». Брати по Збройі. Якщо, наприклад, волонтери зібрали мільйон гривень, то родина Порошенків додає ще свій мільйон. Таким чином з 24 лютого на потреби армії витрачено вже понад 400 мільйонів гривень. ■

■ Серце, віддане Україні

Сестра Левка Лук'яненка заховала від окупантів меморіальну дошку із портретом брата

У схожій на музей квартири пані Зінаїди за диваном зберігається важка гранітна дошка. На ній — фото дисидента, борця за незалежність та автора Акта її проголошення Левка Лук'яненка — рідного брата Зінаїди Григорівні

Наталія НАЙДЮК,
УП.Життя

Він жив у цій квартирі у Седневі, що на Чернігівщині, у 1989–1990 роках, після чверті століття тaborів та заслань. Коли 24 лютого 2022 року російські окупанти зайшли в селище Седнів, Зінаїда Лук'яненко заплатила 50 гривень місцевому чоловікові, аби той зняв та дозвав дошку в її квартирі.

Жінка до останнього не вірила, що росія піде широкомасштабною війною, аж поки 24 лютого не почула гурkit з боку Сенківки. А потім і на власні очі з вікна побачила російську техніку. Нарахувала 500 одиниць і збіглася з ліку.

«Знаєте, як вони іхали: йдуть два солдати, за ними повільно іде танк, солдати також по бо-

За Зінаїдою Григорівною, як за родичкою «ворога народу», КДБ стежило ледь не до проголошення Незалежності. За радянських часів дехто з односельчан навіть вимагав розстріляти Левка Лук'яненка. Але зараз його сестру ніхто

не здав окупантам... ■

ках та ззаду. І всі з автоматами в руках. Кілька годин так іхали. Страх... Потім наші прийняли бій у Новоселівці (передмістя Чернігова — Ред.). Росіянам добряче всипали, тож вони, мабуть, тому сюди й повернулися 25 лютого. Постояли і розійшлися по навколошніх селах. Тут частина залишилася, не всі», — згадує про початок окупації Зінаїда Григорівна.

У Седневі окупанти розташувалися в місцевому Будинку творчості художника, фельд-

шерсько-акушерському пункті, селищній раді, дитячих таборах відпочинку, магазинах та порожніх будинках. Поставили свої блокпости, викопали біліндажі. Людям ходити по центру не дозволяли, тож доводилося пересуватися околицями.

З вікна Зінаїда Григорівна бачила, як до пам'ятної дошки Левка Лук'яненка на будинку підійшли російські військові. Жінка каже, що дуже злякалася. Думала, будинок знесьеть, якщо

зрозуміють, хто це. Вже бачила по телевізору, як окупанти зрывали та нищили українську символіку, та й пам'ять про те, як це — бути сестрою борця за незалежність — давала взнаки. Але минулося. Щоб не випробовувати долю, наступного дня попросила місцевого чоловіка зняти дошку. Її завантажили на «кравчучку» і відвезли в квартиру.

Згодом у Седневі розташувався полк зв'язку. Одного дня

окупанти перехопили, що хтось із місцевих передає інформацію українським військовим. Шукали «шпіонів» прийшли до будинку Зінаїди Григорівни. Заходили до сусідів.

«Я почула: стукає хтось. Відчиню — а тут росіяни. Ну все, думаю... Я в бурках, замотана з голови до ніг. Вони на мене глянули, кажуть: «Як здоров'я, бабуля?» — і пішли. Хто ж запідозрить літню жінку», — смеється Зінаїда Григорівна.

Згодом російські військові зруйнували вишки мобільних операторів. Тож почалися проблеми зі зв'язком. Пані Зінаїда стверджує, що бачила, як із центру селища окупанти запускали снаряди по Чернігову. Ракети було видно з вікна. І саме ці моменти жінка називає найстрашнішими за всю окупацію.

Російські військові залишили Седнів рано-вранці 1 квітня. Останніми виїжджають зв'язківці. За час окупації Зінаїда Григорівна часто загадувала, яким бентежним було її життя, адже часу на роздуми було вдосталь.

Зараз у Седневі тихо. Про окупацію та колишні переживання нагадують лише біліндажі та пошкоджені будівлі. А пам'ять про те, якою ціною Україні дісталася незалежність у 1991-му, зберігається у спогадах та за диваном Зінаїди Лук'яненко. ■

■ Особливий випадок

«Кричала всю ніч, як божевільна, поки окупанти катували внука і зятя»

67-річна Лідія Андрієнко із Пологівського району Запорізької області більше місяця прожила під російською окупацією. Нині навіть у спокійному Луцьку їй вчуваються вибухи і ввижається ворожа техніка

Ірина КРАВЧУК

Усе почалося 4 березня. Тоді вона відіїгла з хати через страшний гул — рідною вулицею рухалася довжелезна колона російських військових машин.

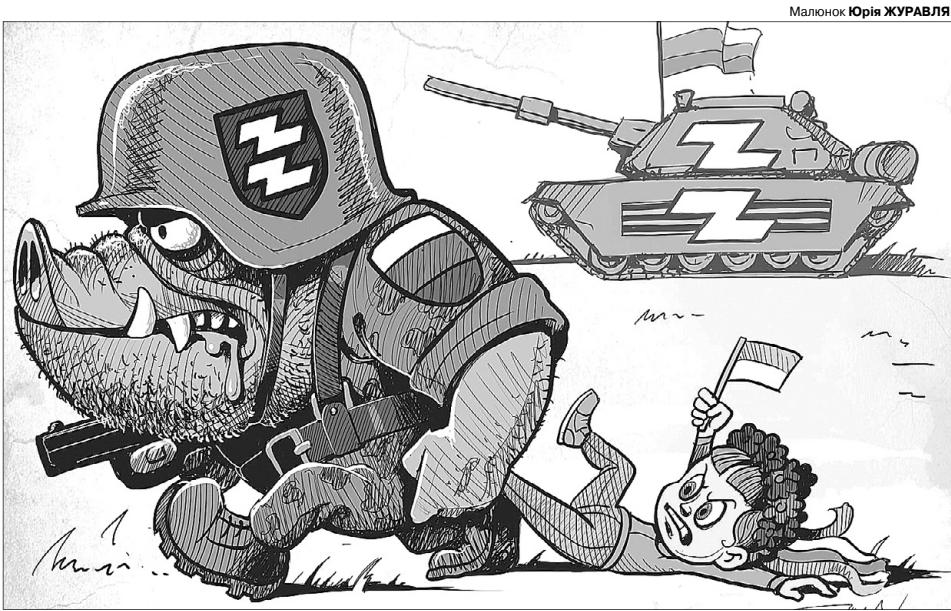
— Біля нашого дому поставили «Град» і вже ввечері випустили кілька ракет. Так бабахнуло... Думали, якщо у відповідь щось прилетить, то вже не виживемо. Тряслися з чоловіком від страху, — пригадує пані Лідія, яким вона запам'ятала початок війни.

Усе життя жінка трудилася, щоб дати краще життя своїм двом донькам. Спочатку працювала завідувачкою місцевої ферми, потім — заступницею директора з господарських питань у школі. Щоб допомогти дочці, яка після заміжжя оселилася по сусідству, вони з чоловіком, колишнім військовослужбовцем, почали її обробляти два гектари землі утримувати худобу. Всі бізнес-плани зруйнували війна.

— Я на пенсії з 2013-го. Через рік росія напала на Схід України, ще через 8 — окупанти вже стояли під дверима моєї дому. Пихаті, голодні... Просилися заночувати, але не пустила. А вже коли на порозі з'явилось п'ятеро «дітей», не змогла відмовити. Худі, низенькі, автомат по землі созвається. Просили: «Бабушка, впустіте, ми в углу пасідім...» — розповідає пані Лідія.

Жінка каже, що ніколи не забуде перший ранок під російською окупацією. На світанку вони з чоловіком зірвалися від сильного вибуху. Згодом з'ясувалося, що орки збили український пропор, який висів на місцевій водонапірній вежі.

— Таке відчуття було, ніби кінець світу настав. Страх і порожнеча. Ми спостерігали, як вони обкрадали наші магазини і будинки, але нічого не могли зробити. Окупанти несли «здобич» пакетами, мішками... Навіть калькулятори з пошири позабирали. Весь день пили, а закуску брали в сільських погребах. У людей просили то води, то хліба... У мене взяли сковорідку, залишили сухпайок. Дивилась на ті харчі і плакала,

Пані Лідія ніколи не думала, що нові фашисти прийдуть зі сходу.

бо ж ковтнути їхню їжу — те саме, що Україну зрадити, — стримуючи сльози розповідає пані Лідія.

Коли ж красти вже не було чого, загарбники взялися грати з артилерією в бік українських позицій.

— Страшна стрілянина тривала всю ніч. Біля нашої хати підривалися боеприпаси, які вони привезли вантажівкою у наш двір. Ми з чоловіком ховалися в підвальні. Вранці побачили, що у сусідській хаті зірвало дах, у нас — вибило вікна і згорів великий сінован, де зберігали нові дошки для майбутнього ремонту. Ще й літня кухня зайнлялася. Погасити не змогли, бо у дворі валялося безліч боеприпасів, та й води не було. Молилася, щоб хоч на хату не перекинулось полум'я, — ділиться жінка.

Вранці окупанти знову почали ходити по домівках. Переселенка каже, що якийсь молодий ординець навіть просив у неї пораду: «Бабушка, ну що нам ділать? Нет сіл терпеть. Да уже столька ребят лежло. Может, нам в плен сдатса?»

— Не було бажання щось йому пояснювати. Відповіла, щоб слухав свого

царя і вигнала з хати. За ним прийшов ще один рашист — нібито шукав у селі зрадника, який здавав про них інформацію ЗСУ. Допитав нас і сказав, якщо не знайде ту людину, то вистроїть всіх чоловіків і жінок у два ряди й розстріляє, бо в нього вже є такий наказ, — розповідає пані Лідія.

Коли побачили на блокпосту в Оріхові українських військових, плакали від радості.

За її словами, наступної ночі почалися такі інтенсивні бої, що на стінах підвальні з'явилися тріщини. Жінка ж найбільше хвилювалася за доньку, яка з чоловіком і сином живе по сусідству.

— Вранці батько виліз глянути, як там наша Света. Каже: «Ти тільки не кричи, але в неї всі вікна вибиті, а в дворі все потрошеннє... Вискочила з підвальні, біжу туди. Біля воріт кадирівці не давали

пройти, але якось прорвалася. Навколо розтрощені будинки, машини, під ногами вбита собака... Кричі до доньки: «Ти хоч жива?!» — а вона відповідає: «Жива, але хлопців моїх чеченці ще два дні тому забрали», — з болем згадує українка.

Цю історію пані Лідія розповідає було найважче. Час від часу вона замовкала, щоб витерти сльози, і продовжувала:

— Біжу назад, землі під собою не чую. Залізла до чоловіка в підвальні, то кричала цілу ніч, як божевільна. Уявляла, як вони над внуком і зятем знущаються... Вранці чую, що чоловік швидко біжить коридором, а він трохи накульгувє. Подумала, що розбомбили Светину хату, а це наших хлопців повернули!

Виявилось, що чоловік окупанти тримали у місцевій школі. Там катували українських військових й тих, хто встиг зняти телефон із хону техніки.

— Натягли їм на очі шапки, щоб не видно було, куди ведуть. Погрожували розстріляти, якщо піднімуть голови. Якийсь рашист під час сильних обстрілів вивів зятя й онука на подвір'я навчального закладу й почав стріляти біля їхніх ніг. Виявилось, що внук зняв на відео колону танків. Добре, що в мережу не виклав. Це їх врятувало. А от племінника моого, який був артилеристом, дуже покалічили, — ділиться болем українка.

За словами жінки, згодом у селі з'явилися чутки, що окупанти змушуватимуть місцевих чоловіків воювати проти України. Тоді вирішили, що треба терміново вивезти із села 26-річного внука.

— Ми з дочкою дізналися, що виїхати можемо, якщо одночасно виришить не менше п'яти автівок. Коли майже все було готово, донька передумала: не змогла покинути хату, яку без господарів точно «обчистять», та й сват неходить, не буде кому доглядати, — ділиться біженка.

Наступного дня пані Лідія з чоловіком та онуком виїхали до Запоріжжя. Втім, уже в Пологах на блокпосту росіяні наказали повернутися в село, інакше — розстріл.

— Нам вдалося їх вмовити залишитися на місці на три дні. Щодня ходили пить, чи можна виїхати, але щоразу отримували відмову. Нам пощастило, що з Маріуполя рухалася колона з цивільними на Токмак і ми змогли до них приєднатися, — розповідає жінка.

Вона пригадала, що, коли побачили на блокпосту в Оріхові українських військових, плакали від радості: «Ми були готові їх розцілувати. Все, що мали, з машин повиносили. Вони не хотіли брати, але ми намагалися допомогти хоч чимось. Ті відчуття вам словами не передати...» ■

■ Справжні гниди

Скріншот з відео.

Фото з відкритих джерел.

Ольга Саган і брати Кононовичі: ці особи ширили у нашому краї «русійський мір».

Як волинянка за 20 тисяч доларів продала Україну

Суд зайнявся відомими прихильниками «руського міра» з Луцька

На три роки умовно засудили Ольгу Саган, яка взялася за антиукраїнську діяльність в області, а також призначили запобіжний захід і грошову заставу братам Кононовичам

Софія ГАВРИЛЮК

Ольга Саган разом із росіянами планувала створити на Волині філію фонду, через який фінансувалися б

антиукраїнські заходи. Вона отримала від російських спецслужб 20 тис. доларів за його створення. Про це повідомило АА «Волинські Новини».

Через волинську філію фон-

ду мали б фінансувати ще й правовий захист уже виявлених в Україні колаборантів, які працювали на російські спецслужби.

Волинянка вже обговорювала кошторис, подала заявку на статут і підшуковувала помічників. Але в жовтні минулого року через зміни в особистому

житті відмовилася співпрацювати з росіянами. Проте лави підсудних вона не оминула.

До слова, свого часу Ольга Саган очолювала так званий «Російський культурний центр імені Віктора Черномирдіна», час від часу продукувала скандальні новини про те, як на Волині утискають російськомовне населення. Також активно підтримувала Вадима Колесніченка, коли він у 2012-му возив регіонами скандальну виставку «Волинська різня: польські та єврейські жертви УПА». У травні 2014-го жінка закликала лучан йти на меморіал з георгіївськими стрічками.

Тим часом волинянам Михайлута та Олександру Кононовичам, котрих підозрюють у діях, спрямованих на повалення конституційного ладу, Солом'янський районний суд міста Києва 1 липня обрав запобіжний захід. Як інформує Суспільне, чоловіки переїдуть у слідчому ізоляторі або зможуть вийти з-під варти, якщо внесуть заставу в розмірі 190 тисяч гривень. У березні СБУ затримали обох Кононовичів, які, за інформацією правоохоронців, мають тісну співпрацю зі спецслужбами росії та білорусі. ■

РЕКЛАМА

ТИЛЬКИ 1 ДЕНЬ
17 ЛИПНЯ О 9.00

HARVARD MEDIKAL KIЇВ

Центр німецького обладнання
УСУВАС БЕЗ ОПЕРАЦІЇ
процоколу, болю, лазера,
скальпеляаденоми передміхурової
залози, з категорами, болями,
сечовипускання з кров'ю, каміння
в нирках, жовчному і сечовому
міхурах, зоб, міоми, остеопороз,полікістоз нирок, псоріаз,
сильний біль у хребті, суглобах,
цикрувий діабет, нападибронхіастм і шум у голові
безпосередньо під час сеансу,
алергію, поліпшую післяінсультний
стан, покращує слух і потенцію

harvardmedical.com.ua

ТИЛЬКИ З ГАРАНТИЮ І БЕЗ
РЕЦИДИВІВНе потрібно лежати в лікарні в
умовах пандемії
Луцьк, готель
«Профспілковий»,
просп. Відродження, 24.Вартість прийому та запис за
тел. 063-643-3094.
Консультація 400 грн,
знижка 50%

ТИЛЬКИ 17 ЛИПНЯ О 9.00

Самолікування шкодить вашому
здоров'ю. Ліцензія МОЗ № АЕ
638497 від 26.03.2015 р.

VOLYN.COM.UA

■ Крила, обпалені війною

Утекли від бомб на Волинь: дружина пішла лікувати, а чоловік-медик став до лав ЗСУ

«Коли внаслідок авіаударів спалахнула нафтобаза, коли були підірвані дві школи, — розповідає Оксана Васильєва, яка нині живе із сім'єю в Маневичах і працює в педіатричному відділенні місцевої лікарні, — знайомі запропонували нам їхати на Захід України. Їхнім бусом ми й вирушили в непросту дорогу»

Катерина ЗУБЧУК

«ВИРОСЛА Я В РУЖИНІ НА ТУРІЙЩИНІ»

Насамперед розмова наша — про рідне Оксанине село, яке тепер входить до Ковельського району. Перша згадка про цей населений пункт датується 1503 роком. У XVI столітті це було родове гніздо князів та гетьманів Рузицьких — на їхню честь і назва. Але оскільки село завжди вабило гарною природою, то й не тільки з історичними постатями асоціюється в нашій геройні його імення, а й із ружою — так зветься в народі дика троянда, оспівана з давніх-давен в українських народних піснях.

— Невелике, спокійне, довкола — зелень... Ось у такому селі я росла, — каже жінка, яка народилася за рік до Незалежності України. — Зараз тут уже тільки початкова школа, а коли я навчалася, то була ще дев'ятирічка. Після восьмого класу я вступила в Ковельське медичне училище, закінчивши його — у Київський медичний університет.

Виrushala Oksana zdobuvati fah lіkarya same в столицю, bo tut uже vchilasя pіsля середньої школи її однoklassnicja по Ruzjini. Staloся ж tak, шо u viші й dolю svoю zustrila — mайbutn'ego chоловіka Artema, Chernigivchaniна. Vonи poznajomiliся ще todі, як стали studentami й zase-lyaliся в gurtожitok. A odru-jiлися u 2014-mu — pіsля p'ятого kursu. Koli одержали diplomi, то якось само собою vирishilo, шо moloda sіm'я poїhala в rіdne mіsto chоловіka. Tut narodiliся їхні diti — sin Maxim, якому zaраз shіst' rokiv, i doňka Anna, kotrій ne-povnih dva.

Місто зруйноване на 70 відсотків. Його покинуло щонайменше 150 тисяч осіб.

У подружжя Vasylievych і гадки не було, що колись від війни доведеться втікати на Волинь...

— На Волині бували по два рази на рік, — розповідає жінка. — Й у відпустку їздили сюди, й на якісь великі свята. Я пере-биралася в Ruzjin, коли була у декретній відпустці. Особливо у міжсезоння: у Chernigivs'kій квартирі ще нема тепла, а в сільській батьківській хаті опалення індивідуальне — то-пиш, коли хочеш. Чоловік за-звичай нас із сином, а потім вже й із доњкою, привозив і вер-тався, бо ж у нього — робота...

Chi хотіloся назавжди сюди перебратися? Інколи, як при-гадує жінка, вона могла між ін-шим сказати Artemovi: «Може б, на Західну Україну переїха-ти...». Ale ці слова сприйма-лися досить скептично з тої причини, що, як мовиться, від добра добра не шукають: чого кудись їхти, коли все для жит-тя є? Tym більш у подружжя Vasylievych і гадки не було, що колись від війни доведеться вті-кати на Волинь...

«З 4 НА 5 БЕРЕЗНЯ ПОЧАЛАСЯ НЕПРОСТА ДОРОГА НА ЗАХІД УКРАЇНИ»

Взимку 2022-го Oksana була у декретній відпустці. Dумала восени виходити на роботу в поліклініку. Artem, за фахом гінеколог, працював у жіночій консультації. Молода сім'я будувала свої плани...

— Все змінилося 24 лютого, — каже співрозмовниця. — Коли почалося вторгнення росії в Україну, Artem відправив мене з дітьми у передмістя до знайомих, де ми могли почуватися безпечніше, ніж у багатоповерхівці. У підвал спускалися часто, але спали в будинку. Та коли побачили, що залишилася лише одна вціліла дорога, якою можна було поїхати до Chernigiv, то з тими ж знайомими перебралися в місто. Правда, вже не у свій район, оскільки там було неспокійно. Сиділи постійно в підвальні. Виходили з укриття тільки істі щось приготувати. A коли після авіаударів була підірвана

нафтобаза й дві школи, де, зі слів людей, розташувалися волонтерські центри, нам запропонували їхати на Захід України.

U nіc з 4 на 5 березня почала-ся непроста дорога. Vona pro-лягла в об'їзд Києва, через Kaniv, Uman, Lviv. Лише 8 березня по-дружжя Vasylievych dobraloся в Ruzjin.

— Деякий час ми жили в моїх батьків, — розповідає Oksana. — Стали на військовий облік і почали шукати роботу. На той момент фінансової допомоги переселен-цям ще не було ніякої. Треба було за щось жити. Спочатку їздили в Kovel's'ku lіkarні, ale там місця гінеколога для чоловіка не було. Zavdyki сайту біржі пра-ці znayshli vakanсії в Manevichах і vирishili спробувати. I nam poщастило. Tут запропонували роботу i chоловікові, i мені. Я пра-цюю u педіатричному відділен-ні. U новому колективі прийняли мене зі щирістю, по-доброму, za що я vдячна kolегam.

I з квартирою для молодої сім'ї питання вирішилося: як ви-мушено переміщені особи вони одержали її від селищної ради. Згодом знайшлося житло, яке було близче до лікарні, i Vasylievych переселилися, зробили там косметичний ремонт. Через «Нову пошту» я необхідні речі вже іm із Chernigiv родичі переслали. Toж i побут налагоджено. Za словами жінки, поки що з доглядом за сином та доњкою в години, коли вона на роботі, допомагає її племінник. Ale є надія, що з часом у Manevichах запрацює дитя-чий садочок.

«ПОВЕРТАТИСЯ ДОДОМУ ПОКИ ЩО НЕ ПЛАНУЄМО, ТИМ БІЛЬШ, ЩО ЧОЛОВІК ПРИЗВАЛИ НА СЛУЖБУ»

6 березня, вже перебуваючи в дорозі на Волинь, Vasylievych дізналися, що Указом Президен-та Chernigiv udostоївся почесної відзнаки «Mісто-герой України». З 8 березня до початку квітня Chernigiv i передмістя були в об-лозі. Як інформував мер Владислав Atroshchenko, mісто зруйноване на 70 відсотків. Його покинуло щонайменше 150 тисяч із загаль-ної кількості населення обласного центру troхи більш як 280 тисяч.

— U Chernigiv залишилася рідня чоловіка, — розповідає Oksana. — Спочатку боялися їхати через постійні обстріли. Potіm уже не мали можливості, оскільки був підірваний міст через Desnu. A коли російські війська відсту-пили, то, ясно, вони залишилися вдома. Tелефонуємо їm постійно. Trivожно було, коли mісто зали-шалося без світла i з'язку.

Mova zayshaла про те, чи хоче подружжя повернутися додому?

— Naši znayomі, з якими mi виїждjали, вже tam. Voni живуть u приватному секторі — їхній будинок вціліv, хоч i пошкоджений (від вибухової хвили повілітали вікна). I наша квартира не знище-na. Ale naразі не плануємо повер-татися, — каже Oksana. — Dіtiam тут подобається. Nam iз чоловіком — теж. Tym більше, що Artema як військовозобов'язаного 15 червня призвали на службу.

Poki що Artem Vasyliev проходить військову підготовку. A Oksana, як i кожна жінка в такій розлуці i час війни, живе в trivozzi за kohanого chоловіka, bатьka svоїх dіtei.

*Publikaciya stvorenia za pidtrumki Ukrains'koї Asociaciї Medіa Bіznesu.

Печатки та штампи територіально відокремлених безбалансових відділень (скорочено ТВБВ) філії Lуганського обласного управління АТ «Ощадбанк» №10012/07, №10012/08, №10012/012, №10012/015, №10012/016, №10012/017, №10012/020, №10012/087, №10012/089, №10012/091, №10012/092, №10012/093, №10012/096 вважати недійсними.

НАЙМУ ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ
з проживанням у селі Luцького р-ну
для лежачої жінки після інсульту.
У будинку всі зручності. З/П від 300 грн/дoba.
Tel. 0684091398.

ПП БУРМАКА Н.П.

9 липня

ефективне лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ГРОМАНІЇ

лікування -анонімне
m. Luцьк, пр. Voli, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, mob. 095-808-20-53,
098-388-88-36;

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

nі: AB №539362 MOZU від 22.04.10

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.
Tel.: 0663077303, 0961126064.

Спілка споживчих товариств Волинської області оголошує **аукціон з продажу бару** Сенкевичівського споживчого товариства Горохівської споживспілки, що знаходиться в с. Mирне на вул. Mиру, 75, 1967 року вве-дення в експлуатацію, загальною площею 68,3 m. kv.

Стартова ціна продажу — 150000 грн.

Перший крок аукціону — 15000 грн.

Аукціонна комісія працює з 8.30 до 17.30, перерва з 13-ї до 14-ї год., за адресою:

m. Luцьк, вул. Kовельська, 13, tel. 72-81-55.

Kінцевий термін реєстрації для участі в аук-ціоні — 13 липня 2022 року.

Aukcіon vіdbuduyetsя 19.07.2022 roku ob 11-ї godinі v primišenni spожivspilki za adresoю: m. Luцьk, vul. Kовельська, 13.

Do počatku provedenija aukcіonu učasnik pererahouje na potochniy raхunok spожiv-spilki Volin's'koї oblasti (rozraхunkovyi raхunok UA253052990000026003000802424 AT KB «Privaтbank», kod ЄДРПОУ 38741013) košti v sumi 10% vіd startovoї cihi ta ree-stražnij vnesok v sumi 170 grn.

Z питанняm oznayomleniya z ob'ektom zver-tatisя u spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Bakzivn'ye i zv'iazki z spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська, 13, tel.: 72-37-69, 24-94-07, 72-81-55, fax 72-44-02 з 8.30 do 17.30 u robocі dñi.

Spожivspilki Volin's'koї oblasti, m. Luцьk, vul. Kовельська

■ Так тимати!

На перемогу Анну Ліру надихнув найліричніший пісняр краю, який подарував нам знамениту «Волинь моя»

Вірогідно, що серед юних і дорослих науковців України Аня першою взялася досліджувати творчість відомого земляка Степана Кривенького

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Цьогоріч 15 вересня мине 30 літ, як у Вільхівці на Горохівщині довга процесія назавжди прощалася зі Степаном Кривеньким, заслуженим працівником України, почесним громадянином Волині, автором пісні-гімну Поліського краю й однайменної збірки «Волинь моя». А для мене він був просто татом. Найкращим, найдорожчим, незабутнім довіку.

У день похорону все відбувалося, наче в дуже страшному сні. Проводжаючи в засвіти другого сина протягом року, здавалося, сивіли заново татові батьки. На весь світ мовчазно тужила мама Марія. Голосно плакав у колисці мій тоді тримісячний Михайлик. Немовля, напевне, вспіло звикнути до голосу дідуся, ніжного, як сонячне проміння. Вже важко хворий, тато навіть попри біль старався понаньчити свого первістка-внука. У ті хвилини нам хотілося ридати від жалю, бо знали: він недовго бачитиме, як хлоп'я підростатиме. Лікарі були безсилими й відвертими. А він з неймовірною любов'ю до життя і, здавалося, навіть гарніше, як на сцені, співав малюкові свої пісні про Україну, про дівочу вроду, про красу батьківщини і... війну.

Будучи тонким ліриком, людиною, яка за життя ні разу ніколи ні з ким не посварилася, не нашкодила й не побажала нікому зла, батько бажав миру всім. Піснярі досі кажуть: від слів і мелодійності його творів душа щоразу ніби народжується знову. Так стається в близьких і заокеанських країнах, де пісні Степана Кривенького співають багатьма мовами світу.

Цьогоріч 6 квітня, в день, у який татові виповнилося 83, навіть війна не завадила його друзям, владі Горохівської територіальної громади, учасникам заснованого ним у рідній Вільхівці народного аматорського хору «Хлібодар» покласти квіти

Дослідження юної науковиці може стати основою екскурсії за туристичним маршрутом «Батьківщина Степана Кривенького».

на його могилу, посумувати в спогадах за митцем. А тим часом у сусідній Ощів зі столиці на Горохівщину линула звістка: випускниця Ощівської гімназії Анна Ліра

«Піснярі досі кажуть: від слів і мелодійності його творів душа щоразу ніби народжується знову.»

посла перве місце у XV Міжнародному конкурсі з українознавства, який для учнів 8–11 класів закладів загальної середньої освіти ще до війни оголосив науково-дослідний інститут українознавства вітчизняного Міністерства освіти і науки.

У далекій Данії ця новина зворушила мене до сліз. Телефоную до наукової керівниці переможниці, вчительки української мови і літератури Ощівської гімназії Горохівської міської ради Наталії Новосад.

– Чому вибрали для теми творчість Степана Кривенького? – запитую. Відповідь освітянки перенесла мене в рідну Вільхівку, туди, де біля сільської церкви могили тата, мами, дідуся, бабусі...

– Гріх не писати про Степана Федоровича. Наукова робота Ані має назву «Творчість Степана Кривенького як унікальна культура прояву національного самодіяльного мистецтва». Крачу тему, яка віддзеркалила б самобутність Волині, придумати було неможливо. Ми розуміли, що оформити цю відповідальну працю потрібно було досконало, щоб комар

носа не підточив. Опрацювали десятки публікацій і з жодної не списали бодай речення. Аня глибоко аналізувала прочитане й робила влучні висновки. Наукова еліта країни це відчула й оцінила, – розповіла освітянка.

Анна Ліра – зі звичайної шанованої хліборобської родини. Вона всім цікавиться і все встигає. Багато читає й співає в церковному хорі. Таких, як вона, називають майбутнім нації, такими випускниками Ощів гордиться і дякує за їх виховання педагогічному колективу школи, очолюваному Наталією Притолюк. До слова, свого часу творчість Степана Кривенького досліджував Роман Новосад, син учителів Наталії і Віталія Новосадів і дописувач газети «Волинь».

Наукова робота Анни Ліри про унікальність Волині на прикладі життя й творчості самодіяльного композитора складається з трьох розділів. У них юнка дає відповіді на запитання, чому і як твори Піснедара стали народними, конкретизує умови написання й причини популярності легокрилих «Ясенів» і «Волинь моя», робить їх художньо-ідейний аналіз і доповнює фактами історію створення Степаном Кривеньким хору «Хлібодар».

Дівчина зізнається, що «у ході дослідження не вдалося з'ясувати, яким чином пісні Кривенького так швидко долали неймовірні відстані» й поширювалися серед світової української діаспори. Зате вона зуміла встановити імена багатьох артистів, у виконанні яких ці пісні стали хітами. Для мене, скажімо, відкриттям був факт перекладу пісні «Ясени» мовою іврит і виконання її ізраїльським співаком Іззі Ходдом. Переклад здійснив Антон Паперний, аранжування – Меїр Раз»...

Анна впевнена, що зібрана нею інформація може бути підґрунтам для ще глибших розвідок про діяльність самобутнього волинського композитора. Практичне застосування вона може отримати як основа екскурсії за туристичним маршрутом «Батьківщина Степана Кривенького», який нині активно розробляється Горохівською територіальною громадою. Матеріали дослідження можна використати під час створення музею Степана Кривенького, що є у планах Вільхівського закладу культури. Доречним буде й включення теми «Пісні Степана Кривенького, що стали народними» до програми з української літератури, яка передбачає проведення уроків літератури рідного краю, фахультативних занятій. Дякую, Анно і пані Наталіє! ■

■ Слово – зброя!

Українська книга – українським дітям за кордоном

Із перших днів широкомасштабної російської агресії сотні тисяч наших співвітчизників покинули свої домівки. Значна частина виїхала за кордон. Іноземні партнери подбали про соціальне та матеріальне забезпечення наших співгromadян. Однак про вирішення гуманітарних проблем, пов'язаних із патріотичним, естетичним та духовним розвитком гromadян, а особливо дітей, необхідно думати нам. Діти з України, які тимчасово перебувають за кордоном, не мають бути відірвані від української книжки. Читання дає відчуття безпеки та стабільності у стресових ситуаціях

Юлія СИНЬЧУК

Україномовна література для дітей за кордоном – у великому дефіциті. Війна показала, що наші співвітчизники вміють об'єднуватися і робити гарні справи. Саме тому нестачу книг вдається компенсувати благодійними починаннями небайдужих.

За ініціативи народної депутатки Ірини Констанкевич до бібліотек Krakova та Milana поїхало понад 1700 видань, зібраних для маленьких українців, які були змушені виїхати через війну. Вони різні за жанрами: віршики, загадки, розмальовки, дитяча періодика. Діти, які передавали книги, також писали листи одноліткам, докладали малюнки.

За ініціативи народної депутатки Ірини Констанкевич до бібліотек Krakova та Milana поїхало понад 1700 видань, зібраних для маленьких українців, які були змушені виїхати через війну.

Віршики, загадки, розмальовки, дитяча періодика. Діти, які передавали книги, також писали листи одноліткам, докладали малюнки.

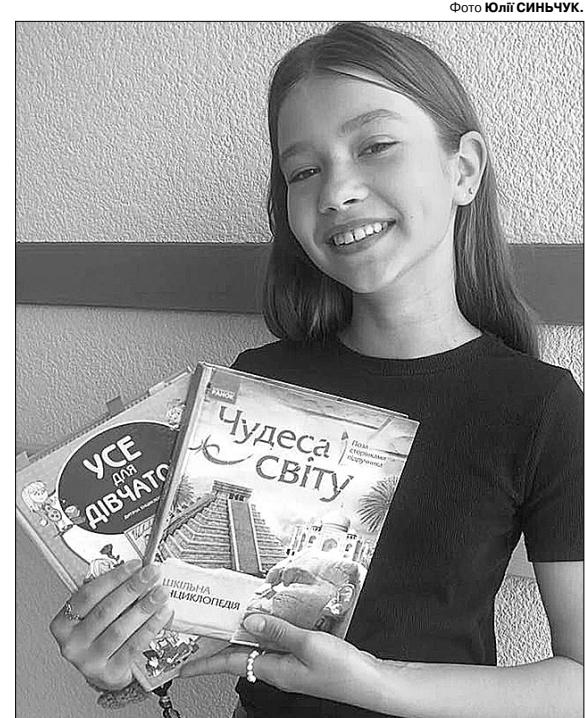

«Передаю українські книги діткам, які тимчасово не живуть в Україні. Повертайтесь швидше. Усе буде Україна», – Маховський Матвій із Луцька.

«З метою підтримки українців за кордоном започаткували акцію збору книг для дітей та підлітків. Вони вже доставлені до Krakova та Milana. Тепер хочуть забезпечити ними тих дітей, що тимчасово проживають у Відні та Штутгарті. Важливо, щоб українці більше читали. Існує прямий зв'язок між розвитком людського капіталу та показниками з читання, книgovидавни-

цтва та доступності літератури. Культурний фронт є важливим стратегічним напрямком. Книга – це місточок до української культури та традицій», – зазначає Ірина Констанкевич.

Частину їх народна депутатка закупила у видавництвах «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА», «Артбукс» та «Каламар». Долучились до ініціативи ІБФ «Добра справа»,

Понікарчик Христина із смт Любешів: «Знайте, Україна завжди перемагає! Ми ніколи не будемо здаватись, і ми віримо в цю перемогу!»

БО «БФ «В обіймах», літературна студія «Lucky Academy», письменниця Тоня Твіст, Волинська МАН.

Діти із Камінь-Каширської, Ківерцівської, Ковельської, Луківської, Любешівської, Маневицької, Сошичненської та Шацької громад активно долучилися до збору книг, підготували листи та малюнки. ■

■ Погода

Місця теж буде непереливки.

Доведеться поливати і сад, і город

Волинські фермери нині як ніколи чекають дощу, адже палюче сонце відбирає у них урожай. Втім, на різку зміну погоди розраховувати не варто. Спека спаде лише на кілька градусів, а опади будуть незначними, тож, скажімо, городину доведеться рятувати самотужки

Ірина КРАВЧУК

За прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, **8 липня буде хмарно, без опадів.** Вітер північний, 9–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі становитиме 15 градусів тепла, вдень — 25. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1947-му — плюс 33,1, а найхолодніше — 1976-го — мінус 4,6 градуса.

9-го утримається хмарна погода, у другій половині дня дрібний дощ. Вітер північно-західний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 16 градусів тепла, удень — 26.

10-го весь день небо буде вкрите хмарами, увечері передбачається дрібний дощ. Вітер північно-західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — плюс 15 градусів, вдень — плюс 25.

У Рівному 8 липня сонце вигляне з-за хмар лише ввечері, без опадів. Температура повітря вночі — 15 градусів тепла, удень — 25.

9-го весь день буде хмарно, ввечері дощитиме. Температура повітря вночі — до 15 градусів тепла, вдень — 25.

10-го у Рівному утримається хмарна погода. Температура повітря вночі — 16 градусів тепла, удень — 23. ■

■ Резонанс

За мить до вибуху газу 85-річна Галина Черчик вибігла з хати

А сам добротний будинок згорів буквально за 20 хвилин

Фотоскрін із сайту ТРК «Аверс».

Хоч уже з двома палицями ходить жінка, все ж ніяк не хотіла покидати рідні стіни...

Пожежа сталася у селі Шклинь Луцького району через вибух газу, який забули перекрити газівники. Господарка, 85-літня Галина Черчик, побачивши вогонь під плиткою, дивом встигла покинути приміщення, де невдовзі пролунав вибух

Катерина ЗУБЧУК

Mи розмовляли зі старостою села Людмилою Долонською. Вона розповіла, що згоріла не просто хата — вогонь знищив те, що роботягі люди надбали за десятки літ. Зосталися лише спогади про прожите й пережите...

Мешкало тут шановане в Шклині подружжя Черчиків. Галина Пилипівна, за словами старости, свого часу працювала в колгоспі і парторгом, і заступником голови господарства, багато років була головою профспілкового комітету, секретарем сільської ради. Чоловік Анатолій Прокопович — знаний механізатор. Подружжя виростило двох синів. На жаль, один рано пішов із життя. П'ять років тому помер і господар. Як батька не стало, син Олег, котрий живе із сім'єю теж у Шклині — метрів за п'ятсот від батьківського дому, бувало, казав матері, аби перебиралася до нього: це ж такі літа, що самій важко. Але Галина Пилипівна, хоч уже й ходила з двома палицями, бо ноги не слухалися, воліла залишатися в рідних стінах, де минуло життя з усіма радощами і турботами.

І того дня, коли сталася біда, вона поралася нагороді. А близько 17-ї години зйшла на кухню. Мабуть, хотіла присісти й перепочити, води попити. Тоді й побачила під газовою плиткою полум'я. Вибігла з хати. Почула вибух, після якого загорівся дім. Почала кликати людей на допомогу...

Будинок згорів за двадцять хвилин. Він був дерев'яний, обкладений зовні цеглою. Дерево геть вигоріло, з димом пішло і все, що було в домі. Відомо, що того дня, 20 червня, працівники «Волиньгазу» проводили в селі ремонтні роботи. Перш як розпочати їх, вони мали позаглушувати крани на стояках кожного будинку, які розміщені по лінії газопроводу, а також під підпис ознайомити людей із тим, що здійснюють роботи, і лише після цього виконувати їх.

Син Галини Черчик Олег у телефонній розмові сказав:

— Газовики перед початком роботи заходили до маминих сусідів. А її осело чомусь обминули. Вони були впевненні, що всюди відключили подачу палива. Коли завершили роботи й пустили газ, то під високим тиском у хаті мами зірвало шланг, що й призвело до вибуху та його наслідків.

Поки люди гасили полум'я, газ у хаті залишався неперекритим — тож

диво, що не стався ще один вибух і ніхто не постраждав. З приводу цього інциденту відкрите кримінальне провадження за частиною 1 статті 270 (порушення встановлених законодавством вимог пожежної або техногенної безпеки).

На запитання, які ж його подальші дії, Олег Черчик сказав:

— Зараз, наскільки знаю, йде розслідування, службова перевірка. Чекатиму результатів. У мене думка одна: у тому, що сталося, на сто відсотків вина газовиків. А значить, вони мають відбудувати хату чи принаймні компенсувати завдані збитки. Згорів же не лише дім, а й все, що батьки нажили за десятки літ. А це і меблі, і побутова техніка, яка була. Вони ж — люди працьовіті й хазяйновіті — багато що мали. Усім відомо, яким комбайнери-трудяги був батько — ще й досі у мене зберігається номер вашої газети, в якому була розповідь про його здобутки під час життя на колгоспному полі. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар,
066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети».** Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт).** Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30).** Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт).** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- Продам (або здам для переселенців) хату у с. Гірки Любешівського району (тепер Камінь-Каширського). Тел. 097 14 27 500 (Валерій Михайлович).
- Продається садиба (або здам для переселенців) у с. Козлів (2 км від Локач). У хаті зроблений косметичний ремонт. Загальна площа землі — 20 соток. Є 5 соток городу, садок. Усе приватизоване. Тел.: 095 58 85 064, 097 14 27 500, 097 01 85 259 (Валерій Михайлович).
- У с. Несвіч Луцького району продається половина будинку і земля. Тел. 066 69 46 128.
- У смт Рокині (12 км від Луцька) здам в оренду або продам квартиру (4 кімнати, усі зручності, є меблі). Тел. 050 37 88 524.
- Продається садиба поряд із смт Колки Луцького району (околиця села, біля річки). Будинок з усіма комунальними зручностями. Є земельна ділянка (67 соток). Тел. 067 84 95 959.
- У с. Озеро Ківерцівського (тепер Луцького) району продається приватизована земельна ділянка (0,10 га) під забудову. Тел. 068 19 17 191.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам нову зернову віялку з мотором (безрешетна, відвіює усі види зерна). Тел. 068 84 52 196.
- Продається у дуже добром стані зернозбиральний комбайн «Клаас Консул», прес-підбирач «Джон Дір-332», новий п'ятирядний культиватор міжрядного обробітку. Тел. 097 56 55 380.
- Куплю трактори Т-40, Т-25 та інші у будь-якому стані. Можна на запчастини. Тел. 098 08 61 667.
- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноерозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», грунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продается професійна кухонна машина «Kenwood» (в комплекті є три насадки — крюк для замішування тіста, вінчик для збивання білків, К-подібний змішувач для листового тіста, печива, тортив). Об'єм металевої чаши — 4,6 л, захисна кришка на чашу, 6 швидкостей + імпульсний режим, білий колір. Ціна 3 500 грн. Тел. 050 28 52 044.
- Продам торфобрикет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насипом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (тверді породи), торфобрикет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізні та необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продається телиця від продуктивної корови. Тел.: 066 62 98 175, 096 31 26 326.
- Куплю свиней, телят, корів. Тел.: 097 80 96 918, 097 98 53 068.

ПОСЛУГИ

- У смт Рокині (12 км від Луцька) здам в оренду або продам квартиру (4 кімнати, усі зручності, є меблі). Тел. 050 37 88 524.
- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублену картку водія (UAD0000008DF000), дійсну до 15.11.2026 р., видану на ім'я Шалайко Ігор Георгійович, вважати недійсною.
- Загублений сертифікат (серія ВЛ № 0161830) на право власності на земельну частку (пай), виданий 20.06.1997 р. та зареєстрований за № 515 колишнім КСП «8 Березня» Чаруківської сільської ради на ім'я Романюк Микола Сергійович, вважати недійсним.
- Загублений сертифікат (серія ВЛ № 0161829) на право власності на земельну частку (пай), виданий 20.06.1997 р. та зареєстрований за № 514 колишнім КСП «8 Березня» Чаруківської сільської ради на ім'я Романюк Ольга Василівна, вважати недійсним.
- Загублений військовий квиток, виданий РВК 14 березня 1996 р. на ім'я Олійник Василь Степанович, вважати недійсним.
- Загублений студентський квиток, виданий деканатом факультету економіки та управління Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки на ім'я Торосян Дмитро Олегович, вважати недійсним.
- Загублений студенцький квиток, виданий деканатом факультету економіки та управління Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки на ім'я Ярмолюк Івана Андріївна, вважати недійсним.
- Загублений диплом молодшого спеціаліста (№ 005210), виданий 29.06.1995 р. Ківерцівським медичним училищем на ім'я Кушнір Світлана Олександровна, вважати недійсним.
- Загублену картку водія (UAD0000004W09000), дійсну до 4.07.2024 р., видану на ім'я Остапчук Іван Петрович, вважати недійсною.
- Загублений військовий квиток (серія СО № 404792), виданий на ім'я Морозюк Вадим Анатолійович, вважати недійсним.
- Загублений додаток до диплома (серія ЛЕ № 013063), виданий 18 червня 1994 р. Волинським державним університетом ім. Лесі Українки, факультет фізичної культури, на ім'я Цицюра Віктор Васильович, вважати недійсним.

Увага! Оголошення подаємо за новою редакційною адресою: м. Луцьк, вул. Ковельська, 2 (4-й поверх).

■ Захочемо – зможемо!

Такі очікувані волинські банани!

Директорка станції Віра Бобчук із вихованцями спостерігають за розвитком екзотичних плодів.

Волинські банани не гірші, ніж заморські

У місті залізничників нещодавно зібрали врожай цієї екзотичної для нашого краю культури. Це вдалося працівникам і вихованцям закладу позашкільної освіти «Станція юних натуралистів Ковеля»

Світлана ЗОЗУЛЯ

За 46 літ тут виховали декілька поколінь природо-люблів, які щороку вирощують і збирають урожай різних рослин. А от банани вродили вперше.

Місцева стаціонарна теплиця площею 100 квадратів опалюється взимку. Тож є зморса постійно підтримувати в ній тропічний клімат: температуру (не нижчу за +18 градусів) і високу вологість повітря (понад 90%).

— Саджанець банана нам колись принесли місцяни фактично для реанімації, адже в квартирі йому було затісно. На п'ятий рік він зацвів — у серпні 2021-го. А за десять місяців дав дозрілі плоди.

Щоправда, перші бананчики стали з'являтися ще восени. Діти їх хотіли скуштувати, але фрукти (які науковці вважають ягодами — Ред.) дуже довго

не дозрівали, — розповіла методистка станції Наталія Майсак.

Вона додала, що цією рослиною, як і іншими, в теплиці опікується керівниця гуртків Ольга Кот. Вона постійно обрізає зайві листки, бо без цього в умовах закритого ґрунту кущ не буде цвісти й плодоносити.

У волинських бананах набагато менше крохмалю.

Пані Наталія каже, що у волинських бананах набагато менше крохмалю. Ці плоди — більш хрусткі, щільніші, ніж імпортовані, які купуємо в супермаркеті. Гарячими (а вони в теплиці добре нагріваються) їх істи не варто — потрібно охолодити.

Середня вага ковельського плода — 55–60 грамів, а довжина — 11–12 сантиметрів.

Наталія Майсак зізналася, що умови карантину та воєнного часу в країні завадили вихованцям закладу та їх наставникам повною мірою займатися улюбленним заняттям — доглядом за рослинами, дослідницькою роботою.

Раніше тут також давали друге життя лимонам, ананасам і навіть кавовому дереву, які сюди приносили люди для порятунку від несприятливих домашніх умов.

Організовували й різні конкурси, зокрема, на визначення ваги лимона, який досяг у теплиці, «на око». Переможцем став учасник, який сказав, що цей плід — завважки понад 600 грамів...

Вихованці та їхні наставники сподіваються, що вже найближчим часом продовжать встановлювати нові садівничі рекорди під мирним українським небом. ■

Bітаємо!

Букет із найцікавіших вітань з нагоди ювілею, який відсвяткували 1 липня, адресуємо вродливій жінці, найкращій подругі, працівниці страхової компанії «Оранта», жительці села Підгайці Луцького району

**Марії Іванівні
ВЕРЕМЕЙЧУК.**

Шановна ювілярко, бажаємо ніколи не втрачати чарівності та вогнища в очах. Миру, затишку, спокою, повагу та розуміння від колег та друзів, щоденної радості, широї любові та тепла від рідних. Нехай вашої енергії та оптимізму вистачить ще на багато років. Нехай усі мрії здійснятися і ви почуватиметеся найщастливішою жінкою у світі.

Хай вас зігриває людська доброта
За все, що зробили за всі ці літа.
Щоб ваші стежини стелів дивоцвіт
На многая-многая-многая літ.

**З шаною, повагою та любов'ю
подруга Тетяна Василівна Семенчук із сім'єю.**

E-mail: volyn476@gmail.com Tel.: 066 82 47 160 –
Vodafone, 096 77 31 037 – Ківастор, 066 82 47 160 – Vibex,
Telegram, WhatsApp. Віднайдені з фото із архіву – 270 грн., без
фотографії – 220 + 30, якщо ви бажаєте розмістити на нашому
сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Многая літа», від колек-
ції від фірм – 400 грн з фотографією + 40 грн (за сайт).

www.volyn.com.ua

Головний редактор
і відповідальний за випуск

ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Газета Волинь».
Набрана і зверстана в комп’ютерному
центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
засновник: ТОВАРИСТВО З ОБМежЕНОЮ
ВІДПОВІДальністю – ГАЗЕТА «Волинь»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Реклами не публікуються й не рецензуються. Редакція може не публікувати думку авторів. Редакція не відповідає за достовірність інформації, що міститься в рекламних матеріалах. Всі матеріали в інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою — друкуються на правах реклами. За зміст рекламих матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальністю не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України та нормам моралі або може завадити школі видання.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора

Борюк Сергій Іванович

Політики

Уліцький Василь Михайлович

Головний бухгалтер

Вдовиченко Тамара Федорівна

Економіки

Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78

Відповідальний секретар

Харчук Олена Андріївна

Інформації

Кравчук Ірина Олександровна

Літературні редактори

Місюк Олена Миколаївна

Відділ інтернет-новин

Банада Олеся Андріївна

Криштоф Олег Степанович

Місцевого самоврядування і сільського життя

Вітінська Аліна Степанівна

Освіти і культури

Коваленко Оксана Анатоліївна

Листів і зв'язків з читачами

Федрицький Олег Володимирович

Реклами

Влашинець Леся Степанівна

Приватних оголошень

Тимощук Руслана Борисівна

■ Пальчики оближеш!

Фото із сайту amabook.com.ua.

...І дім наповнить аромат солодко-соковитої малини!

Ця ягода у нас відразу асоціюється зі спекотним літом, яскравим кольором, особливим ароматом, теплим пахучим чаєм під час застуди. Справді, малина не тільки смачна, а й надзвичайно корисна, її недарма називають «вітамінною бомбою». Пропонуємо рецепти різноманітних ласощів із цих унікальних дарів літа

«МАЛИНОВА ХМАРИНКА»

Інгредієнти: для беze —

3 яєчні білки кімнатної температури, 150 г цукру, 2 ч. л. крохмалю, 50 г мигдальних пластівців;

для тіста — 3 жовтки, 30 г цукрової пудри, 0,5 ч. л. розпушувача,

1 пакетик ванільного цукру, 100 г вершкового масла, 150 г борошна;

для желе — 3,5 скл. води,

3 пачки малинового желе, свіжа малина;

для вершкового крему — 250 г маскарпоне, 500 мл

жирних вершків, 3 ст. л. цукрової пудри, 1 пакетик ванільного цукру.

Приготування. Білки збити

до густої піни, поступово всипати по ложці цукру і добре збивати після кожної порції до отримання густої бліскучої маси.

Наприкінці додати крохмаль і ще раз ретельно збити. Форму (приблизно 25x30 см) перевернути дотори дном, змастити маслом, застелити пергаментним папером, викласти на нього білки, зверху посыпти пластівцями і випікати при 130 градусах близько години. Беze має бути сухим, запеченим, злегка потрісканим. Вийняти з духовки і залишити до охолодження.

Для приготування тіста борошно змішати з розпушувачем, цукровою пудрою та ванільним цукром.

Порізати до цієї суміші охолоджене масло й перетерти на крихту, додати жовтки, замісити і покласти тісто на годину в холодильник.

Потім форму змастити маслом, за її розміром

на пергаменті розкочати охоложене тісто, разом із папером

перекласти на деко і потримати в холодильнику ще 30 хвилин.

Перед випічкою поколоти виделко і поставити в попередньо прогріту до 190–200 градусів

духовку на 15 хвилин (до рум’яності). Охолодити. Малинове

желе розчинити в гарячій воді, додати перебрані й поміті (або розморожені) ягоди, перемішати і поставити в холодильник до легкого загустіння.

Тоді викласти його на охоложений корж, розрівняти і знову поставити в холодильник, поки повністю застигне. Всі інгредієнти

для крему (попередньо добре охоложені) помістити в чашу

блендера й безпосередньо перед викладанням на пляцок

збити до консистенції пухкого крему.

Розрівняти його на застиглу желе, накрити коржем

безе і поставити на 10–12 годин у холодильник.

СУФЛЕ

Інгредієнти: 300 г малини, 150 г цукру; 1,5 склянки цукру, 9 яєчних білків, 1 ст. л. вершкового масла.

Приготування. Малину перебрати, промити, протерти че-

рез сито і варити зі 150 г цукру

до загустіння — готове пюре має

не стікати з ложки, а спадати су-

цільною масою. Білки дуже добре

збити, підсипаючи невеликими

■ Неспокійні серця

Мешканки села згуртовано йшли в Будинок культури плести маскувальні сітки.

Очільниця сільського комітету Руслана Сидорук успішно поєднує турботи мами двох доньок із громадською роботою.

Самоорганізувалися жінки й почали шити розгрузки, а недавно одержали замовлення на виготовлення плащ-палаток.

Як живуть Мельники, звідки до білорусі навпросте́ць усього 4 кілометри

Закінчення. Початок на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«РУСЛANO, ПРИДУМАЙЩЕ ЩОСЬ»

Особливістю цього прикордонного села є те, що його мешканці вирішили створити сільський комітет й цю ініціативу підтримала Шацька селищна рада. Сьогодні цей задум уже реалізовано. А Руслана Сидорук, яка на час нашої зустрічі була просто активісткою, з якою мені порадили зустрітися («Вона вам розкаже, чим живе село»), — очолила орган самоорганізації населення.

До створення сільського комітету спонукало те, що в Мельниках, де більше тисячі населення, нема ні старости, ні навіть свого депутата в селищній раді. Але є багато людей, які хочуть працювати й творити заради громади, тільки їх треба організувати, підказати, підтримати. Цю місію більшістю голосів односельчани й довірили молодій жінці, мамі двох дітей, пересвідчившись на ділі в її небайдужості, особливому зацікавленні, аби село розвивалося.

— Від Мельників до Білорусі навпросте́ць чотири кілометри, — розповідає Руслана. — Тож коли почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну й щодня була мова про можливу загрозу з боку сусідів, у мешканців села з'явився панічний настрій. Люди не знали, що робити. Вдома, як говорили жінки, руки ні до чого не лежали. І я вирішила, що треба згуртувати їх. Ми почали плести маскувальні сітки, щоб бути корисними для наших хлопців-захисників. По вісімдесят молодиць і дівчат збиралося в Будинку культури. І не з примусу йшли

Мальовниче озеро Кримно має свою родинку: тут, як і на Світязі, є острів з незайманою природою.

сюди, бо відчували причетність до доброї справи. А ще відривалися від думок про війну. А потім, коли з сітками впоралися, то сказали: «Руслано, придумай ще щось». І тоді ми взялися за вареники. Настоятель місцевого храму отець Василь дав десять тисяч гривень на потреби війни. За ці кошти закупили три мішки борошна, ще два — дали

«Повертайся живим! Ми тебе чекаємо в Мельниках на Шацьких озерах!»

А ще самоорганізувалася група жінок, зокрема Руслана Мішук, Наталія Дударчук, Юлія Скабук, Олена Забродоцька, Марія Верчук, які поприносили з дому швейні машинки, запаслися необхідною тканиною й у приміщені по сусідству з ФА-

Але, судячи з почутого, не в її настурі бути остерінь життя рідного села.

— Після одинадцятого класу, — пригадує вона, — я навчалася в Ковельському медичному коледжі. За фахом — акушер-гінеколог. Для життя медична освіта потрібна. Але внутрішні жилочки підказують, що медицина — це не мое. А от працювати з людьми — інша справа. Навіть ось так — на громадських засадах. Коли платою є не гроші, а слова вдячності від односельчан.

У нашої героїні особливий спогад про початок їхнього з чоловіком сімейного життя:

— Коли ми одружилися, а це було в 2014-му, то Віктора невдовзі забрали в АТО. Старша донька була зовсім маленька, а коли вернувся, то вона вже мала два з половиною роки.

Призабула трохи татка. До речі, така розлука на початках спільногого життя — це дуже велике випробування для нас обох, але воно тільки зміцнило наші почуття. Я мала всього двадцять, як провела свого коханого на війну. Рік жила в тривозі. І все ж тоді мені було легше. Зраз чоловік нібито й недалеко від дому і навідується час від часу,

До створення сільського комітету спонукало те, що в Мельниках, де більше тисячі населення, нема ні старости, ні навіть свого депутата в селищній раді. Але є багато людей, які хочуть працювати й творити заради громади.

підприємці, які реалізують цю продукцію. За три дні ми напішли більш як двадцять одну тисячу вареників для бійців та тих, хто постраждав від війни.

Після вареників пішли м'ясні та рибні тушонки, котлети і тюфтелі, які відправляли і прикордонникам в Пішу та Пулемець, і у військові частини в зоні бойових дій. Свою продукцію, коли вона доходить до місця призначення, зокрема односельчанам, які служать на Сході України, жінки відзначають за своїм логотипом із написом:

«КОЛИ МИ ОДРУЖИЛИСЯ, ТО ЧОЛОВІКА НЕВДОВЗІ ЗАБРАЛИ В АТО»

Руслана Сидорук нині в декретній відпустці по догляду за дитиною, тобто могла б спокійно сидіти вдома, нянчити доньок і чекати чоловіка-прикордонника, який служить у Пулемецькому підрозділі, що охороняє кордон з Білоруссю.

але переживань більше. Мабуть, тому, що була, власне, і є загроза для Волині з боку білорусі. А я сама з малими дітьми. Хочеться підтримки. Добре, що з мамою живемо, то вона виручає, коли я відчуваюся з дому в громадських справах.

При нагоді жінка висловлює вдячність мамі, яка колись із докором говорила з приводу активності доньки в громадському житті села: «Чому ти? Тобі більше всіх треба?» — а зараз уже змирилася з цим. Словя подяки — й на адресу чоловіка за його розуміння. Він теж раніше дивувався, що дружина так переймається проблемами села, а потім сказав: «Ти цим живеш — як у тебе все це збратаєш?»

«ДО СТВОРЕННЯ СІЛЬСЬКОГО КОМІТЕТУ ПІДХОДИЛИ З ОБЕРЕЖНІСТЮ»

— Ми ще торік восени дізналися, що є така програма, яка дає можливість мати в селі структуру самоорганізації населення, — розповідає Руслана. — Ірина Гайдучик, котра очолює ГО «Волинський інститут права», приїжджає до нас, підказуває, як це зробити. До створення сільського комітету підходили з обережністю, бо не знали, чи така структура на громадських засадах справді запрацює. Ми, власне, не могли зрозуміти, чим сільський комітет буде відрізнятися від нашої громадської організації «Пісочні береги», яку рік тому заснували Марійка Сидорук. А коли навесні зустрілися з представниками Шацької селищної ради, то нам розяснили, що завдяки такій структурі матимемо, по суті, представника в територіальній громаді, будемо знати про її фінансування, зможемо інформувати про свої проблеми, і з нашою думкою рахуватимутися.

Очільниця сільського комітету мріє побачити перші результати його роботи. Задумів багато. Наприклад, долучитися до соціальних проектів й завдяки їм забезпечити робочими місцями жінок-переселенок. Побрати, аби у Мельниках належне утримання мали дороги, вчасно вивозилося сміття. Свого часу активісти Мельників добилися, аби в їхньому селі було поштове відділення. Тепер інша проблема болить — відсутність у такому великому населеному пункті аптеки...

А ще Руслана Сидорук, яка заходана в рідне село, хоче, щоб воно стало більш привабливим для туристів. Жінка говорить:

— Всі знають озеро Пісочне (значною мірою завдяки тому, що тут розташований санаторій «Лісова пісня»). Але багатьом не відоме наше озеро Кримно. Воно дуже мальовниче і має свою родинку: тут, як і на Світязі, є острів з незайманою природою.

На цю водойму приїжджають ті, хто любить тихий відпочинок: поставив намет — і насолоджується красою.

Є тут, за словами нашої героїні, і готовий експонат Музею під відкритим небом — ним може стати хатина неподалік озера. В ній проживав самотній дідусь. Він помер, а будиночок з усім начинням — старовинними речами побуту — залишився. Трохи докласти праці, фантазії — й буде що показати екскурсантам. ■

Увага, це лише навчання: з 4 по 10 липня 2022 року на території авіаційного полігону у селі

Поворськ на Волині відбуваються навчання авіації з практичним застосуванням авіаційних засобів ураження (бомбометання, пуски ракет) вдень та вночі. Тож вхід та в'їзд на територію авіаційного полігону категорично заборонені.

Фото із сайту zahid.espresso.tv